

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4831/2022
12.01.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине из Новог Сада, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3757/22 од 10.10.2022. године, у седници већа одржаној 12.01.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3757/22 од 10.10.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2291/21 од 24.05.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да јој за период од 01.06.2018. године до 31.05.2021. године, исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада укупан износ од 81.658,59 динара (од чега је износ 67.821,75 динара главница, а износ од 13.836,84 динара законска затезна камата обрачуната на дан вештачења 04.03.2022 године) као и припадајућу законску затезну камату на износ од 67.821,75 динара почев од 05.03.2022. године до исплате, те на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора укупан износ од 101.808,45 динара (од чега је износ 84.770,21 динара главница, а износ од 17.038,24 динара законска затезна камата обрачуната на дан вештачења 04.03.2022 године), као и припадајућу законску затезну камату на износ од 84.770,21 динара почев од 05.03.2022. године до исплате. Тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 91.704,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужиље за ослобађање од обавезе плаћања судских такса.

Пресудом Апелационог суда у Саду Гж1 3757/22 од 10.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог, преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о тужбеном захтеву, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој за период од 01.06.2018. године до

31.05.2021. године, исплати по основу неисплаћених трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора новчане износе са законском затезном каматом ближе одређено овим ставом изреке, као и у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 91.704,00 динара, са припадајућом затезном каматом и обавезана тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 47.600,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиле, а првостепена пресуда у делу у ком је одбијен њен захтев за ослобађање од плаћања судских такси потврђена. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 43.704,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у спорном периоду била у радном односу код туженог на радном месту „...“ са коефицијентом за обрачун плате 7,34. У том периоду, тужени је тужилци обрачунавао и исплаћивао зараду тако што је основицу коју објављује Влада Републике Србије множила коефицијентом радног места на основу метода обрачуна плате од почетка примене Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 86/19), а почев од 2001. године. Пошто је тако добијена висина основне плате у утуженом периоду била нижа од износа минималне зараде, тужени је тужилци вршио корекцију плате до износа минималне зараде, па је тужилци исплаћивана плата у висини минималне зараде. У спорном периоду тужени није организовао исхрану у току рада, а у обрачунским листама није исказао део зараде који се односи на накнаду исхране у току рада и трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора. Висина потраживања тужиле утврђена је на основу налаза и мишљења вештака за економско-финансијску област.

Првостепени суд је на основу утврђеног чињеничног стања, усвојио тужбени захтев тужиле и обавезао тужену да јој исплати предметне накнаде у износима утврђеним вештачењем, са припадајућом каматом, јер је закључио да у износу минималне зараде дефинисаном у члану 111. Закона о раду не може да буде садржана накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, независно од чињенице што је одредбом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама прописано да коефицијент за обрачун плате изражава и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, с обзиром да то право није реализовано кроз конкретну исплату.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиље за исплату наведених накнада, закључујући да је право тужиље на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, прописано чланом 118. Закона о раду, реализовано као саставни део коефицијента радног места утврђеног у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, у ком случају се не обрачунава, нити исплаћује као посебна накнада.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се, по оцени Врховног касационог суда, на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), одредбом члана 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Врховни касациони суд налази да је износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиљи исплаћивана плата, у складу са чланом 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на новчану накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да се не може прихватити став првостепеног суда о примени одредби Закона о раду, јер се на запослене у јавним здравственим службама примењује посебан режим радних односа. Наиме, није спорно да се из коефицијента основне плате за тужиљу од 7,34 у исплатним листама не види структура, односно који номинални износи представљају наведене накнаде, али сама та чињеница не ствара основ за њихову исплату, с обзиром да је право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора реализовано као саставни део коефицијента радног места сваког запосленог на основу члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама у ком случају се не обрачунава и не исплаћује као посебна накнада.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиље одбијена, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, док трошкови састава одговора на ревизију не представљају

трошкове који су били потребни ради вођења парнице, па је на основу чл. 153. и 154. став 2. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић